

Цѣната на трагедията, съ която Стр. направи новъ злополученъ обратъ въ творчеството си, може да се мѣри само съ по-малки или по-големѣ недостатѣци. Отъ нея могатъ да се възхитаватъ само лишени отъ литературенъ вкусъ млади хора, за които всѣка по-смѣла и груба стѣпка къмъ проблемата на плътската чувствителностъ и мъглявостъта на лѣжливия модернизъмъ сж най-големитѣ успѣхи, за които всѣко маниячество е признакъ на самобитностъ и гениалностъ.

По-цѣнни бѣха нѣколкото драматични етюди на Стр., печатани въ неговото списание.

Малко по-надирѣ въ количествено отношение остана прѣзъ изтеклата година единъ отъ по-старитѣ наши писатели: — единствениятъ и мощенъ нашъ сатирикъ съ философско-мистически оттѣнѣкъ — Ст. Михайловски. Политическото положение на страната ни — двата парламенстѣкѣ избора, които станаха прѣзъ изтеклата година, отнеха по-големото врѣме у него въ публицистична политическа борба, като опозиционеръ. Все пакъ, прѣзъ промеждутѣцитѣ на тази борба, Михайловски смогна да дари българската поезия съ нѣколко десѣтки лирически, философски и граждански стихотворения, въ които се явява сжщиятъ неуморимъ и безпощаденъ борецъ, съсъ сжщия чиличенъ стихъ и оригинални, прости, но поразително дѣйстващи образи.

Стиховетѣ на Мих. отъ послѣднитѣ години сж едно вѣрно ехо на обществения животъ; тѣ сж за него това, което сж за тоя сжщия животъ много отъ стиховетѣ на Вазовъ прѣди и доста слѣдъ освобождението на отечеството ни.

Г. П. Стаматовъ се обади прѣзъ изтеклата година съ нѣколко разказа, прѣснати изъ разни списания. Съ тѣзи си разкази Стаматовъ не даде нѣщо ново отъ това, което е далъ до сега. Артистъ въ формата, Стаматовъ хваща съ силата на психологичната издържаностъ въ разказа. Отъ младитѣ ни разказвачи, сравнително най-много животъ и дълбочина на чувството има въ неговитѣ разкази. Печатаниятъ му прѣзъ изтеклата година разказъ „Вила край морето“ увлича съ интересната и леко развиваща се фабула и навѣва единъ лѣхъ отъ суетноститѣ на живота. Разказътъ му „На гробищата“ е лишенъ отъ единностъ въ развитието. Врѣме е вече г. Стаматовъ да излѣзе съ нѣщо по-крупно. Единъ неговъ опитъ въ драмата, струва ми се, би ималъ много повече успѣхъ отъ доста такива, направени отъ други писатели.

Елинъ-Пелинъ написа нѣколко разкази и издаде втори томъ отъ своитѣ разкази, въ който влизатъ по-крупнитѣ му работи „Герацитѣ“ и „Нечиста сила“. Може да се каже, че като оставимъ Цанко Церковски, който напоследѣкъ по-малко печати, Ел.-Пел. е единствениятъ поетъ на селския животъ — не тоя, който рисува П. Ю. Тодоровъ, а съвършено простия, и на мѣста просташкия, съ неговитѣ скърби и радости, но винаги интересно и